

Medellín – Gerrit in Colombia

Gebedsretraite

In mijn tweede weekend hier in Medellín heb ik de gelegenheid gehad om opnieuw bijzondere momenten te beleven. Eerst wil ik iets vertellen over de retraite die we van 4 tot 7 oktober hadden met het seminarie FUSBC. Tijdens deze retraite had ik ook een bijzondere ontmoeting met een student die me diep raakte. Zijn verhaal is er één van hoop en herstel, een getuigenis van hoe God zelfs in de meest gebroken situaties een nieuwe weg kan banen.

Ik kijk terug op een prachtige gebedsretraite die we van 4 tot 7 oktober hebben gehad met het seminarie FUSBC. We waren met 43 personen en het thema dat we hadden gekozen, was 'Luisteren naar God' vanuit de Psalmen. Dit thema gaf veel diepgang aan onze tijd samen.

Wat deze retraite zo bijzonder maakte, was de ruimte voor stille omgang met God. Er waren plenaire momenten met lofprijzing, waarin we samen God aanbaden, maar ook getuigenissen waarin mensen hun hart deelden over wat God in hun leven deed. In kleine groepjes gingen we de diepte in, bemoedigden we elkaar en baden we met en voor elkaar.

Ik had een groep van 'oudere' mannen onder mijn hoede. Op twee middagen, zowel zaterdag als zondag, kwamen we bij elkaar. Er was alle ruimte om te delen wat er op ons hart lag. Wat een diepe, persoonlijke zaken zijn er met elkaar gedeeld: worstelingen,

zorgen binnen relaties of het gezin, verlangens die naar boven kwamen. En telkens, wanneer iemand iets had gedeeld, baden we voor die persoon. Het was zo kostbaar en teer om dit samen te doen, een voorrecht om dit te mogen ervaren. Velen hebben het ook zo beleefd: een krachtige tijd van onderlinge ministry, waarin harten werden geopend en lasten met elkaar werden gedeeld.

Daarnaast had ik het voorrecht om de bijbelstudies te verzorgen, en dat was een mooie ervaring. Na de studies gingen we vaak uiteen voor een moment van stille tijd met God. Het was bijzonder om te zien hoe bijna iedereen een diepere laag in hun geloof wist te bereiken. Elke avond vierden we samen het avondmaal, een intens moment van gemeenschap en verbondenheid, waarin we ons samen één voelden in Christus.

De laatste dag van de retraite was ook erg bijzonder. De rector, zijn vrouw en ik hebben voor iedereen persoonlijk gebeden, vanuit Filippenzen 1:6, vertrouwend dat God het goede werk dat Hij in ieders leven begonnen is, zal voltooien. Daarna hebben we de deelnemers gezalfd met olie en gebeden om vervulling met de heilige Geest. Vervolgens vierden we met elkaar het heilig avondmaal. Het was alsof de hemel de plek waar we waren aanraakte.

Na de laatste Bijbelstudie op maandagmorgen kregen we als afsluiting ieder een steen mee, waarop we in enkele woorden schreven wat we van God ontvangen hadden (steen van herinnering; Jozua 4) en wat we ons voornamen om te doen (steen van toewijding). Deze steen ligt nu op mijn bureau als een kostbare herinnering aan deze bijzondere dagen.

Wat was het kostbaar om elkaar van hart tot hart te spreken, samen te bidden en open te

staan voor wat God ons wilde schenken. Het is een ervaring die ons allen goed heeft gedaan. Ik kijk ernaar uit om dit opnieuw te mogen meemaken en ben dankbaar voor deze gezegende tijd samen.

Gesprek met Andrés – Een leven van herstel

Tijdens de retraite had ik de kans om met verschillende studenten in gesprek te gaan en hun verhalen te horen. Eén ontmoeting raakte me in het bijzonder, die met Andrés. Zijn getuigenis laat zien hoe diep Gods genade kan reiken, zelfs in de meest gebroken situaties. Dit is zijn verhaal.

Andrés is opgegroeid in een van de ruigste buurten van Medellín, een wijk waar geweld en drugs aan de orde van de dag waren. Al vanaf zijn achtste begon hij met drugs te experimenteren. Het leek wel of de hele wijk in de greep was van verslaving en criminaliteit. Op veertienjarige leeftijd was hij al diep in de wereld van drugsgebruik verstrikt. Al het geld dat hij had, ging op aan drugs. Geweld en berovingen werden een normaal onderdeel van zijn leven. Hij keek zijn vader nauwelijks in de ogen; hun relatie was getekend door tragedie. Zijn vader had een dodelijk ongeluk gehad met een nicht van

Pablo Escobar. Het was een tijd waarin hij alle grenzen overschreed die God had gesteld. Toch was er altijd ergens diep van binnen een besef dat dit niet was wie hij werkelijk wilde zijn.

Meerdere keren probeerde hij zelfmoord te plegen, zo groot was de leegte die hij voelde. Wat hij het meeste verlangde, was simpelweg een echte vriendschap. Op een dag ontmoette hij een vrouw die kleding verkocht. Hij herinnerde zich het moment nog helder: "Weet je dat ik een drugsverslaafde en alcoholist ben?" vroeg hij haar openlijk. Maar zij gaf hem vertrouwen. Langzaam veranderde er iets. Hij kocht een appartement voor haar en tot zijn verbazing realiseerde hij zich op een dag dat hij al een week geen drugs had gebruikt.

Na een paar maanden trok hij bij haar in – een keuze die hij nu de beste van zijn leven noemt. Ze sleurde hem mee naar de kerk, hoewel hij in eerste instantie niet wilde. Maar toen hij daar zat, gebeurde er iets bijzonders. Hij voelde een diepe vrede, iets wat hij nog nooit eerder had ervaren. Daar, in die kerk, ontmoette hij God. Het was alsof zijn hele verleden werd weggewassen in het bloed van Christus. "Hij heeft mijn verleden op zich genomen," vertelde Andrés, terwijl hij tranen in zijn ogen kreeg.

Na zes maanden trouwden ze, en zijn leven begon op allerlei manieren te veranderen. Zijn werk ging goed, ze kochten een eigen huis en sindsdien heeft God hen alleen maar gezegend. Andrés vertelde met emotie over de zegeningen die hij had ontvangen, en de verandering in zijn hart. Hij is nu een toegewijd student en voelt een diep verlangen om anderen te vertellen over de hoop die Jezus geeft. Hij runt samen met zijn vrouw een kledingbedrijfje, dat vanuit hun huis via WhatsApp opereert.

"Mijn vrouw zag mij als mens, niet als verslaafde," zei hij met een glimlach. "En zo kijk ik nu ook naar de mensen op straat. Ik vraag hen: hoe heet je? Hoe gaat het met je?"

Andrés' verhaal is een prachtig getuigenis van hoe God zelfs de donkerste delen van ons leven kan herstellen. Waar wanhoop was, is nu hoop. Waar gebrokenheid was, is nu heelheid.

Hartelijk dank voor jullie meeleven en gebed. Wil je mijn werk in Colombia ondersteunen, aarzel dan niet om [zendingsmaatje](#) te worden als je dat nog niet bent.

Gerrit Vreugdenhil
Medellín / Gouda